

Sygn. akt IV U 674/20

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 2 marca 2021 roku

Sąd Okręgowy w Częstochowie IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: SSO Lidia Łataś

Protokolant: starszy sekretarz sądowy Joanna Jastrzębska-Ciura

po rozpoznaniu na rozprawie 16 lutego 2021 roku w C.

sprawy S. J.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w S.

o emeryturę pomostową

na skutek odwołania S. J.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w S.

z dnia 21 maja 2020 roku Nr (...)

oddala odwołanie

Sygn. akt IV U 674/20

UZASADNIENIE

Decyzją z 21 maja 2020 roku nr (...) Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S. odmówił przyznania S. J. prawa do emerytury pomostowej.

W uzasadnieniu decyzji organ rentowy wskazał, że ubezpieczony nie udowodnił okresu pracy w szczególnych warunkach wynoszącego co najmniej 15 lat oraz po 31 grudnia 2008 roku nie wykonywał prac w szczególnych warunkach lub o szczególnym charakterze w rozumieniu art. 3 ust. 1 i 3 ustawy o emeryturach pomostowych.

Od powyższej decyzji odwołał się S. J., wnosząc o jej uchylenie i zmianę, poprzez przyznanie mu prawa do emerytury pomostowej, a także o zasądzenie na jego rzecz od organu rentowego kosztów postępowania sądowego, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu odwołania ubezpieczony wskazał, że w okresie od 13 grudnia 1979 roku do 30 kwietnia 2020 roku był zatrudniony w (...) sp. z o.o. w Z. i w tym czasie wykonywał prace w szczególnych warunkach lub o szczególnym charakterze, w tym od 27 do 28 kwietnia 2010 roku i od 19 do 23 stycznia 2015 roku prace przy wywozie nieczystości stałych i płynnych oraz prace na wysypiskach i wylewiskach związane z bardzo ciężkim wysiłkiem fizycznym, a w okresie od 17 do 23 grudnia 2013 roku prace przy wywozie nieczystości stałych i płynnych oraz prace na wysypiskach i wylewiskach związane z bardzo ciężkim wysiłkiem fizycznym jako pomocnik operatora sprzętu specjalistycznego – kierowcy samochodu powyżej 3,5 tony (beczki asenizacyjnej).

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniósł o jego oddalenie, powołując się na argumentację zawartą w uzasadnieniu zaskarżonej decyzji.

Sąd Okręgowy ustalił, co następuje:

S. J. urodził się (...). W dniu 28 kwietnia 2020 roku ubezpieczony złożył wniosek o przyznanie mu prawa do emerytury pomostowej. Rozpoznając powyższy wniosek organ rentowy ustalił, że wnioskodawca legitymuje się ogólnym stażem emerytalnym w wymiarze 42 lat, 8 miesięcy i 18 dni, ale w ogóle nie wykonywał pracy w szczególnych warunkach lub o szczególnym charakterze.

(v. akta rentowe)

W okresie od 1 kwietnia 2010 roku do 28 kwietnia 2020 roku S. J. był zatrudniony w (...) sp. z o.o. w Z. na stanowisku montera sieci kanalizacyjnej w Dziale (...). Do zadań ubezpieczonego na tym stanowisku należała naprawa uszkodzonych systemów kanalizacyjnych, wykonywanie przyłączy itp. Dodatkowo sporadycznie mogło się zdarzyć, że odwołujący dokonywał ciśnieniowego czyszczenia kanalizacji, przy czym pracował on wówczas jako pomocnik osoby stale obsługującej samochód służący do czyszczenia kanalizacji – W.. Kilka razy zdarzyło się również, że ubezpieczony został oddelegowany do obsługi pojazdu wyposażonego w beczkę asenizacyjną do wywozu nieczystości płynnych, który na stałe obsługiwany jest przez T. P..

W przypadku oddelegowania ubezpieczonego do pracy przy ciśnieniowym czyszczeniu kanalizacji lub wywozie nieczystości były to oddelegowania obejmujące całą dniówkę roboczą. Samochód do czyszczenia kanalizacji i samochód wyposażony w beczkę asenizacyjną to dwa różne pojazdy, mają zupełnie odmienne zadania i obsługiwane są przez różne osoby. Pojazd wyposażony w beczkę asenizacyjną służy do wywozu nieczystości z przydomowych szamb, osadników itp., natomiast samochód do czyszczenia kanalizacji służy – jak wskazuje jego nazwa – do oczyszczania instalacji kanalizacyjnych. Osoba pracująca jako pomocnik osoby obsługującej pojazd asenizacyjny zajmowała się wkładaniem i wyciąganiem węży do szamb, natomiast pomocnik osoby zajmującej się obsługą pojazdu do czyszczenia kanalizacji zajmował się zapinaniem węży, schodzeniem do studzienek kanalizacyjnych i ich czyszczeniem itp.

W grudniu 2010 roku kierownik (...) K. T.

i jego zastępca ds. eksploatacji urządzeń kanalizacyjnych D. B. pozytywnie zaopiniowali wniosek ubezpieczonego o przedłużenie z nim umowy o pracę, wskazując że obowiązki montera sieci kanalizacyjnej wykonuje nienagannie.

W dniu 18 stycznia 2011 roku odwołujący złożył oświadczenie, że pracuje na stanowisku montera sieci kanalizacyjnej i został zapoznany z Regulaminem Pracy.

Pismem z 12 października 2011 roku kierownik (...) K. T. i jego zastępca ds. eksploatacji urządzeń kanalizacyjnych D. B. pozytywnie zaopiniowali wniosek o przyznanie S. J. dodatku brygadzystowskiego, wskazując że razem z dwoma monterami sieci kanalizacyjnej, monterem kierowcą i operatorem koparki będzie tworzył ekipę wykonującą prace związane z wykonywaniem przyłączy, usuwaniem awarii oraz obsługą kanalizacji, a do jego obowiązków będzie należało organizowanie i bezpieczne prowadzenie prac, dobór właściwych zabezpieczeń wykopów, dobór właściwych materiałów i narzędzi, oznakowanie miejsca pracy w obrębie ruchu ulicznego oraz dopilnowanie uporządkowania miejsca robot po zakończeniu prac.

Pismem z 26 kwietnia 2013 roku kierownik Działu (...) D. B. wniósł o podwyższenie wynagrodzenia odwołującemu, wskazując że wykazuje się dużym zaangażowaniem w wykonywaniu obowiązków oraz robot dodatkowych takich jak wykonanie kompletnej instalacji wod-kan na szatni, wykonanie instalacji odprowadzania skroplin biogazu na oczyszczalni i remont instalacji zbiorników wody w B..

W żadnym z wydawanych odwołującemu regularnie skierowań na badania okresowe nie wskazano, aby zajmował się on wywozem nieczystości, we wszystkich wskazywano, że wykonuje prace związane z obsługą sieci kanalizacyjnych.

(v. akta osobowe odwołującego oraz częściowo jego zeznania – elektroniczny protokół rozprawy z 22 września 2020 roku, częściowo zeznania świadków A. O.

i D. D. – elektroniczny protokół rozprawy z 8 grudnia 2020 roku, zeznana świadka P. D. – elektroniczny protokół rozprawy z 16 lutego 2021 roku).

Zgodnie z pismem (...) Przedsiębiorstwa (...)

sp. z o.o. w Z. z 11 stycznia 2021 roku, w Przedsiębiorstwie tym tylko jedna osoba zajmuje stanowisko pracy, na którym wykonywane są prace w warunkach szczególnych w rozumieniu ustawy o emeryturach pomostowych i jest to T. P., który obsługuje samochód asenizacyjny, a jego praca polega na wywozie nieczystości płynnych, opróżnianiu zbiorników bezodpływowych i przepompowni ścieków. W (...) w 2012 roku powołano komisję celem ustalenia czy w zakładzie zatrudnieni są pracownicy wykonujący pracę w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze w rozumieniu ustawy o emeryturach pomostowych. W wyniku prac komisji prezes (...) wydał zarządzenie z 24 września 2012 roku w sprawie wprowadzenia do stosowania wykazu prac w szczególnych warunkach w którym wskazano stanowiska operatora sprzętu specjalistycznego – kierowca samochodu powyżej 3,5 ton wykonujący prace przy wywozie nieczystości płynnych i stałych

(v. pismo z 11 stycznia 2021 roku k. 48, dokumenty k. 33-38)

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Odwołanie nie zasługiwało na uwzględnienie.

Zgodnie z art. 4 ustawy z dnia 19 grudnia 2008 roku o emeryturach pomostowych (tekst jednolity Dz. U. z 2018 roku, poz. 1924), prawo do emerytury pomostowej, z uwzględnieniem art. 5-12, przysługuje pracownikowi, który spełnia łącznie następujące warunki:

1. urodził się po dniu 31 grudnia 1948 roku;
2. ma okres pracy w szczególnych warunkach lub o szczególnym charakterze wynoszący co najmniej 15 lat;
3. osiągnął wiek wynoszący co najmniej 55 lat dla kobiet i co najmniej 60 lat dla mężczyzn;
4. ma okres składkowy i nieskładkowy, ustalony na zasadach określonych w art. 5-9 i art. 11 ustawy o emeryturach i rentach z FUS, wynoszący co najmniej 20 lat dla kobiet i co najmniej 25 lat dla mężczyzn;
5. przed dniem 1 stycznia 1999 roku wykonywał prace w szczególnych warunkach lub prace w szczególnym charakterze, w rozumieniu art. 3 ust. 1 i 3 ustawy lub art. 32 i art. 33 ustawy o emeryturach i rentach z FUS;
6. po dniu 31 grudnia 2008 roku wykonywał pracę w szczególnych warunkach lub o szczególnym charakterze, w rozumieniu art. 3 ust. 1 i 3;
7. nastąpiło z nim rozwiązanie stosunku pracy.

Nadto w myśl art. 49 ustawy, prawo do emerytury pomostowej przysługuje również osobie, która:

1. po dniu 31 grudnia 2008 roku nie wykonywała pracy w szczególnych warunkach lub o szczególnym charakterze, w rozumieniu art. 3 ust. 1 i 3;
2. spełnia warunki określone w art. 4 pkt 1-5 i 7 i art. 5-12;

3. w dniu wejścia w życie ustawy miała wymagany w przepisach, o których mowa w pkt 2, okres pracy w szczególnych warunkach lub o szczególnym charakterze, w rozumieniu art. 3 ust. 1 i 3.

W niniejszej sprawie niesporne jest, że S. J. urodził się po 31 grudnia 1948 roku, przekroczył 60 lat życia oraz ma okres składkowy

i nieskładkowy, ustalony na zasadach określonych w art. 5-9 i art. 11 ustawy

o emeryturach i rentach z FUS, wynoszący ponad 25 lat. Kwestia sporna sprowadza się natomiast do ustalenia czy ubezpieczony wykonywał pracę w szczególnych warunkach lub o szczególnym charakterze w rozumieniu art. 3 ust. 1 i 3 ustawy

o emeryturach pomostowych, co warunkuje nabycie przez niego prawa do emerytury pomostowej zarówno na gruncie art. 4 ustawy o emeryturach pomostowych (wówczas praca tego rodzaju musi być wykonywana po 31 grudnia 2008 roku), jak i na gruncie art. 49 ww. ustawy (wówczas na 31 grudnia 2008 roku należy legitymować się okresem co najmniej 15 lat tego rodzaju pracy).

W myśl art. 3 ust. 1 ww. ustawy o emeryturach pomostowych, prace w szczególnych warunkach to prace związane z czynnikami ryzyka, które z wiekiem mogą z dużym prawdopodobieństwem spowodować trwałe uszkodzenie zdrowia, wykonywane w szczególnych warunkach środowiska pracy, determinowanych siłami natury lub procesami technologicznymi, które mimo zastosowania środków profilaktyki technicznej, organizacyjnej i medycznej stawiają przed pracownikami wymagania przekraczające poziom ich możliwości, ograniczony w wyniku procesu starzenia się jeszcze przed osiągnięciem wieku emerytalnego, w stopniu utrudniającym ich pracę na dotychczasowym stanowisku; wykaz prac w szczególnych warunkach określa załącznik nr 1 do ustawy.

Prace o szczególnym charakterze to prace wymagające szczególnej odpowiedzialności oraz szczególnej sprawności psychofizycznej, których możliwość należytego wykonywania w sposób niezagrażający bezpieczeństwu publicznemu, w tym zdrowiu lub życiu innych osób, zmniejsza się przed osiągnięciem wieku emerytalnego na skutek pogorszenia sprawności psychofizycznej, związanego

z procesem starzenia się; wykaz prac o szczególnym charakterze określa załącznik nr 2 do ustawy (ust. 3).

Za pracowników wykonujących prace w szczególnych warunkach uważa się pracowników wykonujących po dniu wejścia w życie ustawy, w pełnym wymiarze czasu pracy, prace, o których mowa w ust. 1 (ust. 4).

Za pracowników wykonujących prace o szczególnym charakterze uważa się pracowników wykonujących po dniu wejścia w życie ustawy, w pełnym wymiarze czasu pracy, prace, o których mowa w ust. 3 (ust. 5).

Za pracowników wykonujących prace w szczególnych warunkach uważa się także ubezpieczonych z tytułu działalności twórczej lub artystycznej tancerzy zawodowych, wykonujących po dniu wejścia w życie ustawy prace związane z bardzo ciężkim wysiłkiem fizycznym (ust. 6).

Za pracowników wykonujących prace w szczególnych warunkach lub o szczególnym charakterze uważa się również osoby wykonujące przed dniem wejścia w życie ustawy prace w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze,

w rozumieniu art. 3 ust. 1 i 3 ustawy lub art. 32 i art. 33 ustawy o emeryturach i rentach z FUS (ust. 7).

Na wstępie należy wyjaśnić, że dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy nie ma decydującego znaczenia fakt, że odwołujący posiada trzy świadectwa wykonywania prac w szczególnych warunkach z 6 lipca 2018 roku, z których wynika, że w okresach od 27 do 28 kwietnia 2010 roku, od 17 do 23 grudnia 2013 roku i od 19 do 23 stycznia 2015 roku w pełnym wymiarze czasu pracy wykonywał prace przy wywozie nieczystości stałych i płynnych oraz prace na wysypiskach i wylewiskach nieczystości związane z bardzo ciężkim wysiłkiem fizycznym. Jakkolwiek świadectwa pracy czy świadectwa wykonywania pracy w szczególnych warunkach są dokumentami ważnymi, to jednak zawierają one jedynie oświadczenie wiedzy. Nie są to dokumenty prawotwórcze i mające znaczenie prejudycjalne dla ustalania

ewentualnych przyszłych uprawnień, a okoliczności w tych dokumentach potwierdzone przez pracodawcę, podlegają weryfikacji zarówno w postępowaniu przed organem rentowym, jak i w postępowaniu sądowym (por. wyrok SN z 16 czerwca 2009 roku, I UK 24/09, LEX nr 518067).

W ocenie Sądu Okręgowego ze zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego wynika, że w okresie zatrudnienia w (...) sp. z o.o. w Z. od 1 kwietnia 2010 roku do 28 kwietnia 2020 roku S. J. nie wykonywał prac w szczególnych warunkach lub

o szczególnym charakterze w rozumieniu art. 3 ust. 1 i 3 ustawy o emerytach pomostowych. W tym czasie odwołujący pracował jako monter instalacji kanalizacyjnych i faktycznie zajmował się naprawami uszkodzonych systemów kanalizacyjnych, wykonywaniem przyłączy i podobnymi pracami, a tego rodzaju prace nie zostały wymienione w załącznikach nr 1 i 2 do ustawy o emerytach pomostowych i w związku z tym nie mogą zostać uznane za prace wykonywane w warunkach szczególnych. Podobnie w wykazach tych nie zamieszczono sporadycznie wykonywanych przez ubezpieczonego prac polegających na obsłudze pojazdu do ciśnieniowego czyszczenia kanalizacji, a więc również i te prace nie są pracami wykonywanymi w warunkach szczególnych.

Ze wszystkich prac wykonywanych w powyższym okresie zatrudnienia przez odwołującego, do prac w warunkach szczególnych zaliczone zostały tylko prace przy wywozie nieczystości stałych i płynnych oraz prace na wysypiskach i wylewiskach nieczystości związane z bardzo ciężkim wysiłkiem fizycznym. Tego rodzaju prace ubezpieczony wykonywał jednak tylko sporadycznie, łącznie kilkanaście dni (14)

w dziesięcioletnim okresie zatrudnienia, co w ocenie Sądu Okręgowego nie uzasadnia przyznania mu prawa do emerytury pomostowej.

Owszem, nie ulega wątpliwości, że art. 4 pkt 6 ustawy o emeryturach pomostowych nie wprowadza wprost minimalnego okresu wykonywania prac

w szczególnych warunkach lub o szczególnym charakterze, niemniej z literalnej treści art. 3 ust. 1 tej ustawy wynika, że nie jest tu wystarczający jakikolwiek okres –

w realiach niniejszej sprawy wynoszący zaledwie kilkanaście dni w dużych odstępach czasu.

Zgodnie z art. 3 ust. 1 ustawy o emeryturach pomostowych, prace

w szczególnych warunkach to prace związane z czynnikami ryzyka, które z wiekiem mogą z dużym prawdopodobieństwem spowodować trwale uszkodzenie zdrowia, wykonywane w szczególnych warunkach środowiska pracy, determinowanych siłami natury lub procesami technologicznymi, które mimo zastosowania środków profilaktyki technicznej, organizacyjnej i medycznej stawiają przed pracownikami wymagania przekraczające poziom ich możliwości, ograniczony w wyniku procesu starzenia się jeszcze przed osiągnięciem wieku emerytalnego, w stopniu utrudniającym ich pracę na dotychczasowym stanowisku.

Z powyższego wprost wynika, że aby jakaś praca mogła zostać zaliczona do prac wykonywanych w warunkach szczególnych, to muszą przy jej wykonywaniu występować czynniki ryzyka, które powodują, że dany pracownik, na skutek starzenia się organizmu, **ma utrudnienia w wykonywaniu pracy na dotychczasowym stanowisku**. Zdaniem Sądu Okręgowego takie bezpośrednie wskazanie na utrudnienia w pracy na dotychczasowym stanowisku wprost wskazuje, że musi to być praca przez okres czasu realnie umożliwiającą wpływ niekorzystnych czynników na organizm danego pracownika. Z pewnością za okres taki nie mogą zostać uznane okresy kolejno dwóch (od 27 do 28 kwietnia 2010 roku), siedmiu (od 17 do 23 grudnia 2013 roku) i pięciu (od 19 do 23 stycznia 2015 roku) dni kalendarzowych (nie roboczych) pomiędzy którymi występowały kilkuletnie przerwy. W takiej sytuacji niemożliwe jest przyjęcie, aby tak incydentalna praca przy wywozie nieczystości mogła samoistnie spowodować, że odwołujący z powodu wieku i czynników ryzyka zaczął mieć trudności w pracy na dotychczasowym stanowisku.

Należy przy tym zauważyć, że podobny do powyższego pogląd wyraził Sąd Najwyższy w wyroku z 13 listopada 2018 roku III UK 170/17 (LEX nr 2578220),

w którym wskazał, że osoba która przed 1 stycznia 2009 roku nie wykonywała pracy w warunkach szczególnych w rozumieniu art. 3 ust. 3 ustawy z dnia 19 grudnia 2008 roku o emeryturach pomostowych, w celu uznania jej za

pracownika wykonującego pracę o szczególnym charakterze po dniu wejścia w życie ustawy, była zobligowana w myśl art. 3 ust. 5 tej ustawy, do udowodnienia wykonywania po dniu 31 grudnia 2008 roku takiej pracy w pełnym wymiarze czasu pracy **przez okres co najmniej miesiąca**.

Analogicznie Sąd Apelacyjny w Łodzi w wyroku z 30 października 2019 roku, III AUa 1174/18 (LEX nr 2763833) stwierdził, że dla uznania za pracownika wykonującego po 31 grudnia 2008 roku pracę o której mowa w art. 3 ust. 1 i 3 ustawy o emeryturach pomostowych, nie wystarczy wykazanie wykonywania takiej pracy incydentalnie w niepełnym wymiarze przez krótki czas. Dla udowodnienia wykonywania po 31 grudnia 2008 roku takiej pracy, konieczne jest wykazanie wykonywania takiej pracy stale w pełnym wymiarze czasu pracy **przez okres co najmniej jednego miesiąca**.

Podobne stanowisko zajął Sąd Najwyższy w wyroku z 19 stycznia 2016 roku, I UK 269/15 (Legalis nr 1433135), w którym wskazał, że skoro incydentalne (sporadyczne), uboczne i krótkotrwałe – w stosunku do czynności podstawowych kwalifikowanych jako praca w szczególnych warunkach – wykonywanie czynności

w warunkach nienarządzających na działanie czynników szkodliwych dla zdrowia, nie stanowi podstawy do wyłączenia ich wykonywania z okresów szczególnego zatrudnienia dla celów emerytalnych, to – a contrario – sporadyczne i krótkotrwałe wykonywanie czynności w narażeniu na czynniki ryzyka, o których mowa w art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 19 grudnia 2008 roku o emeryturach pomostowych, nie stanowi wykonywania pracy w szczególnych warunkach w pełnym wymiarze czasu pracy

w rozumieniu art. 3 ust. 4 tej ustawy. Tym samym ubezpieczony nie wykonywał po wejściu w życie ustawy o emeryturach pomostowych pracy w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze w rozumieniu tej ustawy, nie spełnia więc wszystkich warunków określonych w art. 4 powołanej ustawy.

Ubezpieczony nie spełnia również warunków z art. 49 ustawy albowiem nie wykonywał pracy w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze w rozumieniu ustawy o emeryturach pomostowych w wymiarze 15 lat przed wejściem w życie tej ustawy. Ubezpieczony jako kierowca ciągnika z beczką asenizacyjną przy wywozie nieczystości stałych lub płynnych pracował w okresie: od 13 grudnia 1979 roku do 30 października 1981 roku i od 1 listopada 1982 roku do 31 stycznia 1984 roku

(3 lata, 1 miesiąc i 19 dni). W pozostałym okresie zatrudnienia w tym przedsiębiorstwie pracował w warunkach szczególnych ale w rozumieniu przepisów rozporządzenia Rady Ministrów z 7 lutego 1983 roku w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze – wykaz A, dział V, poz. 1 (prace wodno – kanalizacyjne w głębokich wykopach). Obecnie tego rodzaju prace nie są zaliczane do pracy w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze w rozumieniu ustawy o emeryturach pomostowych.

Ustalając stan faktyczny sprawy Sąd Okręgowy oparł się zasadniczo na treści dokumentów znajdujących się w aktach osobowych ubezpieczonego, których autentyczność i wiarygodność nie budziła żadnych wątpliwości oraz treści w pełni zgodnych z tymi dokumentami zeznań świadka P. D., albowiem wzajemnie się one potwierdzają i uzupełniają, łącznie tworząc spójną i logiczną całość.

Z kolei zeznania ubezpieczonego oraz świadków A. O. i D. D. Sąd uznał za wiarygodne jedynie w części, w jakiej były zgodne

z dokumentacją osobową odwołującego oraz zeznaniami świadka P. D., w pozostałym zakresie uznając je za niewiarygodne. Odnośnie zeznań ww. osób w pierwszej kolejności należy wskazać, że wszystkie one błędnie utożsamiają samochód do czyszczenia kanalizacji z samochodem asenizacyjnym (wyposażonym w beczkę asenizacyjną), podczas gdy faktycznie są to dwa różne pojazdy i mają zupełnie odmienne zadania, co nie tylko wprost wynika z ustalonego w sprawie stanu faktycznego, ale zgodne jest również ogólnodostępną wiedzą powszechną.

Niezależnie od powyższego zeznania ww. osób, które wskazywały na stałą pracę odwołującego przy obsłudze samochodu do czyszczenia kanalizacji są wprost sprzeczne z pozyskaną dokumentacją osobową. W aktach

osobowych ubezpieczonego znajduje się cały szereg dokumentów (część szczegółowo opisano we wcześniejszej części uzasadnienia) potwierdzających, że stale pracował on jako monter sieci kanalizacyjnej, a nie zajmował się obsługą jakichkolwiek pojazdów. Co przy tym istotne, sformułowania użyte w tych dokumentach wskazują, że ich autorzy odnosili się wprost do faktycznie wykonywanych przez odwołującego prac, a nie do formalnie powierzonego mu stanowiska. Nota bene w aktach osobowych ubezpieczonego znajduje się kilka dokumentów, w których z imienia i nazwiska wymienieni są członkowie brygad, z którymi pracował i w żadnym z tych dokumentów nie pojawia się świadek D. D., który wedle jego własnych twierdzeń cały czas miał pracować z odwołującym. Powyższe dodatkowo istotnie zmniejsza wiarygodność zeznań ww. świadka. Zwraca także uwagę fakt, że w spornym okresie zatrudnienia S. J. kilkakrotnie był kierowany na profilaktyczne badania lekarskie i w żadnym ze skierowań nie wskazano, aby zajmował się wywozem nieczystości.

Jednocześnie w ocenie Sądu Okręgowego nie ulega wątpliwości, że w przypadku sprzeczności treści oryginalnej dokumentacji osobowej i treści zeznań świadków większą wiarygodność ma dokumentacja, która nie została stworzona na potrzeby niniejszego procesu, ale powstawała w naturalny sposób przez szereg lat, zwłaszcza że zgodne z treścią tej dokumentacji zeznania złożył również jeden ze świadków.

Wobec powyższego Sąd Okręgowy, na mocy art. 477¹⁴ § 1 k.p.c. oraz przepisów powołanych w treści uzasadnienia, oddalił odwołanie ubezpieczonego jako bezzasadne.